

ALLESKUNNER VALENTIN LOELLMANN

Ontwerper, kunstenaar, timmerman,
metselaar, antiquair: Valentin Loellmann is het
allemaal tegelijk. Een dromerige jongen
die alles maakt wat in zijn hoofd opkomt.

fotografie INGA POWILLEIT assistent ANNIEK GIELISSEN styling en productie TATJANA QUAX/STUDIO
AANDACHT tekst ELSBETH GRIEVINK met dank aan B+B VIVA LANTERNA, WITTEM

Links Eettafelset. Alle objecten die Valentin maakt, zijn unica. Hij gebruikt hiervoor meestal oud hout - 'Niet vanuit een recycle-gedachte, maar puur omdat dat vaak mooier is' - waarvan er altijd genoeg voorradig is in zijn atelier.

Boven links Oogst van de citroenboom, die Valentin erg dierbaar is.

Boven rechts Kast uit de laatste collectie.

Valentin Loellmann bracht zijn jeugd door in Zuid-Duitsland, in een gehucht vlak bij de Bodensee. 'Er stonden twee huizen,' vertelt hij. Aan vertier echter geen gebrek. Valentin groeide op in een groot en artistiek gezin. Vader en moeder hielden atelier aan huis en goten de creativiteit er bij hun twee zoons en drie dochters met gigantische papepels in. Zijn vader was iemand wiens handen maken wat zijn hoofd bedenkt. Het huis en de tuin waren voortdurend in transformatie. Moeder leerde haar kroost: wat je echt wilt, dat kun je ook. Ze onderhield een prachtige tuin, waar Valentin veel tijd doorbracht. Zijn lievelingsactiviteiten? 'Takken zoeken in het bos, planten verzamelen en mijn kamer verbouwen, dat deed ik minstens één keer per week.'

PARADIJSVOL PLANTEN

Nu, enkele decennia later, is er niet veel veranderd, al woont en werkt Valentin inmiddels in Maastricht en geniet hij sinds Art Basel 2012 internationale bekendheid. Nog steeds zoekt hij takken, de allermooiste, om ze te verwerken in objecten en meubels. Zijn atelier aan het Volksplein bouwde hij om tot een paradijselijke plek vol planten, zelfgebouwde meubels en een oranjerie vol fruitbomen en een gezellig knetterende houtkachel. Het is *work in progress*. Uiteindelijk zal Valentin deze plek weer verlaten en teruggeven aan de stad Maastricht, heeft hij zich voorgenomen. 'Mijn werkplaats is mijn voornaamste werkstuk. Toen ik de eerste keer in het pand kwam, zag ik meteen het potentieel: zo warm, zo hoog, zo licht. Het ultieme canvas voor mijn ideeën. Ik ben erg dankbaar dat mijn

toenmalige huurbaas mij de kans heeft gegeven om het over te nemen. Ik wil er een plek van maken waar heel veel mensen van kunnen genieten, waar lezingen, exposities en uitvoeringen kunnen plaatsvinden. Ik heb zoveel geluk gehad met het pand, dat ik graag iets terug wil doen voor de stad.'

HET BESTE UIT HET BOS

'Het is toeval dat ik in Maastricht terecht ben gekomen. Mijn broer Jonas en ik deden op de bonnefooi het toelatingsexamen bij de kunstacademie en werden aangenomen. Leuk, dachten we. Nieuw land, nieuwe taal. Maar het was wennen. Ik miste de omgeving waarin ik was opgegroeid. Ik ben echt ritten gaan maken in de auto, op zoek naar natuur. Ik heb oneindig veel mooie plekjes in de omgeving van Maastricht ontdekt. De tijd op de academie was leuk, maar mijn afstudeerwerk werd niet heel goed beoordeeld. Nu snap ik de kritiek, toen niet. Het was het begin van iets, maar het was nog niets. De werken die ik nu maak, zijn zichtbaar geworteld in die periode. Ik bouw mijn sculpturen op uit verschillende materialen, met boomtakken als basis. In het bos kies ik de beste uit. Terug in mijn atelier ga ik die takken modelleren. Zo maak ik het skelet van mijn ontwerpen. Ik vind het mooi dat je het leven terugziet in mijn werk.'

MEUBELS MET EMOTIE

'Mijn werken zijn unica en worden door mijzelf in mijn atelier gemaakt. Ik heb weleens iets uitbesteed aan een producent, maar daar werd ik heel ongelukkig van: dat object voelde niet meer als deel van mij, terwijl ik het

Boven De takken die Valentin in het bos vindt, worden in de werkplaats onder handen genomen. Ze worden net zo lang bijgeschaafd tot de gewenste vorm gevonden is.

Rechts Valentin heeft een grote liefde voor planten. Hij doet zichzelf regelmatig een nieuwe plant cadeau als hij een werk verkocht heeft. Het atelier wordt hierdoor groener en groener.

Links De oude wenteltrap herinnert Valentin aan zijn ambitie om boven zijn atelier een woonverdieping te creëren, om te wonen met vriendin Jip.

Boven Thuis bij Valentin en Jip, waar de meeste meubels afkomstig zijn van een fabriek in Verviers die zijn deuren sloot en de inboedel aan Valentin gaf. In de keuken hangt het houten broodplankje dat Valentin als relatiegeschenk maakt. Op de schouw in de woonkamer staat een indrukwekkende spiegel, gevonden op een rommelmarkt in België. De lage tafel maakte Valentin van zijn oude werkbank op de academie. 'Hij is loodzwaar, maar gaat overal mee naartoe.'

juist zo belangrijk vind dat de emotie erin zit. Door de oude materialen die ik gebruik, gaan de objecten leven. Mijn tafels zijn niet vlak; het blad bobbelt zo dat je er nog geen dienblad op kunt zetten. Maar wat maakt het uit? Een stuk moet je verleiden of een verhaal in je oproepen, daar is het mij om te doen. Ik lever zo'n vijftig, zestig producten per jaar af. Samen vormen ze een familie, die zich over heel de wereld verspreidt. Ze staan in galeries of bij verzamelaars thuis. Van het geld dat ik met mijn eerstverkochte meubel verdiende, heb ik een citroenboom gekocht. Die is me zeer dierbaar. Als het daar niet goed mee gaat, gaat het niet goed met mij. Ik was eens op reis, toen mijn stagiaire opbelde om te zeggen dat de boom bladeren verloor. Ik ben meteen naar huis gekomen. Inmiddels heb ik al heel wat meubels verkocht en begint het hier nogal vol te raken met planten die ik mezelf cadeau doe.'

GEFOCUST WERKEN

'Eén keer per maand moet ik naar Parijs, naar mijn galeriehouders. Een leuke stad, maar wat een gedoe, dat reizen. Ik vind het onrustig: je moet van de ene plek naar de andere, en in de tijd daartussen zit je maar te wachten. Ik functioneer beter bij rust. Dan kan ik gefocust werken. Ik moet er niet aan denken in een wereldstad te wonen waar constant feestjes zijn. Ik gedij het best in een geborgen omgeving. Ik kijk nooit in tijdschriften, lees geen enkele blog. Als ik een dag door Berlijn heb gelopen, ben ik kapot. Al die invloeden, ik kan er niet meer helder van denken; hartstikke gevaarlijk. Liever blijf ik puur en bij mezelf.'

valentinoellmann.de